

چکیده

این پژوهش با هدف نقش طرحواره های ناسازگار اولیه، خوش بینی و بدبینی در پیش بینی سازگاری زنان با طلاق عاطفی انجام شده است. این پژوهش از نوع همبستگی است، جامعه آماری پژوهش حاضر، شامل تمامی زنان مراجعه کننده به مرکز مشاوره بهزیستی می باشد که در سال ۱۳۹۴ از طرف شورای حل اختلاف شهرستان رشت به آن مرکز ارجاع داده شده اند. حجم جامعه، ۴۲۰ نفر می باشد که با استفاده از جدول کرجسی مورگان ۲۰۰ نفر بدست آمده است و پرسشنامه طلاق عاطفی گاتمن (۲۰۰۸)، پرسشنامه طرحواره یانگ (فرم کوتاه) یانگ (۲۰۰۱)، پرسشنامه خوش بینی-بدبینی شیرو و کارو (۱۹۸۵) و پرسشنامه سازگاری اسپانیر بر روی آنها اجرا شد. نتایج با استفاده از آزمون همبستگی اسپیرمن و رگرسیون لجستیک در SPSS ۱۸ تحلیل گردید. نتایج تحلیل همبستگی اسپیرمن نشان داد که بین مولفه طرحواره های ناسازگار و زیر مقیاسهای آن با خوش بینی بجز معیارهای سرسختانه و استحقاق/ بزرگ منشی رابطه منفی و معنی داری وجود دارد. بین مولفه های ناسازگار با سازگاری زناشویی رابطه منفی و معنی دار می باشد. رابطه ایثارگری با سازگاری معنی دار نمی باشد. رابطه رضایت زناشویی و سازگاری با خوشبینی مثبت و معنی دار می باشد. نتایج ضریب رگرسیون لجستیک نشان داد که متغیرهای بی اعتمادی، انزوای اجتماعی، نقص، آسیب پذیری، ایثارگری، معیارهای سرسختانه و استحقاق به صورت منفی و معنی داری قادر به پیش بینی سازگاری هستند. اما متغیرهای محرومیت هیجانی، رهاشدگی، شکست، وابستگی، رفتار، اطاعت، بازداری هیجانی، خویشتن داری و خوشبینی قادر به پیش بینی سازگاری نیستند. با توجه به نتایج باید گفت که خوش بین بودن و رواج آن در بین زوجین از عمده ترین مسائلی هستند که می توانند تعارضات زناشویی زنان را کاهش می دهد و بر مدیریت طرحواره های ناسازگار و کاهش طلاق می تواند، تاثیر بگذارد.

واژگان کلیدی: طرحواره های ناسازگار اولیه، خوش بینی و بدبینی، سازگاری، زنان با طلاق عاطفی.